

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (deviata komora)

z 11. decembra 2019*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Elektronické komunikačné siete a služby – Smernica 2002/21/ES (rámcová smernica) – Článok 2 písm. m) – Poskytovanie elektronickej komunikačnej siete – Pojem – Smernica 2002/22/ES (smernica univerzálnej služby) – Článok 31 ods. 1 – Povinnosť prenosu určitých rádiových alebo televíznych kanálov – Prevádzkovateľ ponúkajúci balíček televíznych kanálov cez satelit – Primerané povinnosti prenosu – Podmienky – Článok 56 ZFEÚ – Proporcionalita“

Vo veci C-87/19,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Lietuvos vyriausioji administracinis teismas (Najvyšší správny súd, Litva) z 23. januára 2019 a doručený Súdnemu dvoru 7. februára 2019, ktorý súvisí s konaním:

TV Play Baltic AS

proti

Lietuvos radijo ir televizijos komisija,

za účasti:

Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija VŠĮ,

SÚDNY DVOR (deviata komora),

v zložení: predseda štvrtej komory M. Vilaras (spravodajca), vykonávajúci funkciu predsedu deviatej komory, sudcovia K. Jürimäe a N. Piçarra,

generálny advokát: G. Pitruzzella,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- TV Play Baltic AS, v zastúpení: L. Darulienė, advokátka, R. Gediminskaitė a I. Barauskienė,
- litovská vláda, v zastúpení: R. Dzikovič, K. Dieninis a K. Juodelytė, splnomocnení zástupcovia,
- francúzska vláda, v zastúpení: A.-L. Desjonquères a R. Coesme, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: litovčina.

– Európska komisia, v zastúpení: S. L. Kaléda a L. Nicolae, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa primárne týka výkladu článku 2 písm. m) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica) (Ú. v. ES L 108, 2002, s. 33; Mim. vyd. 13/029, s. 349, ďalej len „rámcová smernica“) a článku 31 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/22/ES zo 7. marca 2002 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb (smernica univerzálnej služby) (Ú. v. ES L 108, 2002, s. 51; Mim. vyd. 13/029, s. 367), v znení zmenenom smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 2002/22/ES o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb, smernica 2002/58/ES týkajúca sa spracovávanía osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií a nariadenie (ES) č. 2006/2004 o spolupráci medzi národnými orgánmi zodpovednými za vynucovanie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa (Ú. v. ES L 337, 2009, p. 11) (ďalej len „smernica univerzálnej služby“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou TV Play Baltic AS (predtým Viasat AS) a Lietuvos radijo ir televizijos komisija (litovská komisia pre rozhlasové a televízne vysielanie, ďalej len „LRTK“), ktorého predmetom je zamietnutie návrhu spoločnosti Viasat, aby bola oslobodená od povinnosti vykonávať retransmisiu televízneho kanála LRT Kultūra.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Článok 2 rámcovej smernice, nazvaný „Definície“, vo svojom písmene m) stanovuje:
„poskytovanie elektronickej komunikačnej siete“ je zriadenie, prevádzka, riadenie [kontrola nad sieťou – *neoficiálny preklad*] alebo sprístupňovanie takejto siete;“
- 4 Odôvodnenia 43 až 45 smernice „univerzálnej služby“ stanovujú:
„(43) súčasné členské štáty ukladajú niektoré povinnosti ‚prenosu‘ na sieťach šíriacich rádiové alebo televízne vysielanie pre verejnosť. Členské štáty by mali mať možnosť uložiť primerané povinnosti podnikom v rámci ich jurisdikcie v záujme legitímnych verejných politických úvah, no také povinnosti by sa mali ukladať len vtedy, keď sú potrebné na splnenie cieľov všeobecného záujmu jasne vymedzených členskými štátmi v súlade s právom [Únie] a mali by byť proporcionálne, transparentné a pravidelne revidované. Povinnosti ‚prenosu‘ uložené členskými štátmi by mali byť primerané, pretože by mali byť proporcionálne a transparentné na základe jasne vymedzených cieľov všeobecného záujmu a mohli by prípadne zahŕňať primeranú úhradu. Také povinnosti ‚prenosu‘ môžu zahŕňať prenos služieb špecificky určených na umožnenie prístupu pre užívateľov so zdravotným postihnutím;

- (44) siete používané na šírenie rádiového alebo televízneho vysielania pre verejnosť zahŕňajú káblové, satelitné a zemské vysielacie siete. Mohli by zahŕňať aj iné siete v rozsahu, v akom značný počet koncových užívateľov používa také siete ako svoje základné prostriedky na príjem rádiového a televízneho vysielania;
- (45) služby zabezpečujúce obsah, ako je napríklad ponuka predaja balíka zvukového a televízneho vysielacieho obsahu, nie sú predmetom regulačného rámca pre elektronické komunikačné siete a služby. Poskytovatelia takých služieb by nemali byť predmetom povinnosti poskytovania univerzálnej služby, pokiaľ ide o tieto činnosti. Táto smernica sa nedotýka opatrení prijatých na vnútroštátnej úrovni v zhode s právom [Únie] týkajúcim sa takých služieb;
- 5 Článok 31 smernice univerzálnej služby, nazvaný „Povinnosti ‚prenosu‘“, znie:

„1. Členské štáty môžu v rámci svojej jurisdikcie uložiť podnikom, ktoré poskytujú elektronické komunikačné siete používané na šírenie rádiových alebo televíznych vysielacích kanálov pre verejnosť, primerané povinnosti ‚prenosu‘ týkajúce sa vysielania určených rádiových a televíznych vysielacích kanálov a doplnkových služieb (najmä dostupnosti služieb), umožňujúce primeraný prístup koncovým užívateľom so zdravotným postihnutím, a to v prípade, ak značný počet koncových užívateľov takýchto sietí ich používa ako hlavný prostriedok príjmu rádiových a televíznych vysielacích kanálov. Takéto povinnosti sa uložia len vtedy, keď je to potrebné na splnenie cieľov všeobecného záujmu, ktoré jasne vymedzí každý členský štát, pričom uvedené povinnosti musia byť primerané a transparentné.

...“

Litovské právo

- 6 § 33 ods. 5 až 7 Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymas (litovský zákon o informovaní verejnosti, ďalej len „zákon o informovaní verejnosti“) v znení zákona č. XII-1731 z 21. mája 2015 stanovuje:

„5. Prevádzkovatelia, ktorí poskytujú v Litve služby retransmisie televíznych programov, ako aj ďalšie osoby, ktoré litovským spotrebiteľom poskytujú služby distribúcie televíznych kanálov alebo televíznych vysielaní na internete, majú povinnosť vykonávať retransmisiu alebo prenos všetkých vnútroštátnych televíznych kanálov Lietuvos nacionalinis radijas ir luvizija nezakódovaných cez internet.

6. Lietuvos radijo ir televizijos komisija [litovská komisia pre rozhlasové a televízne vysielanie] môže rozhodnúť o výnimke z povinnosti retransmisie alebo prenosu vnútroštátnych televíznych kanálov Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija nezakódovaných cez internet, ak toto rozhodnutie neobmedzuje možnosti spotrebiteľa sledovať tieto kanály použitím technických prostriedkov, ktorými disponuje.

7. Na základe povinnej retransmisie online a/alebo povinného online vysielania televíznych programov nevzniká nijaký nárok na odplatu pre vysielateľov, poskytovateľov retransmisie a iných subjektov poskytujúcich litovským spotrebiteľom služby distribúcie kanálov a/alebo televíznych vysielaní na internete.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 7 TV Play Baltic je spoločnosťou usadenou v Estónsku, ktorá vykonáva prenos balíčkov platených televíznych kanálov v Litve cez satelitnú sieť patriacu tretej osobe, ktorej za to platí úhradu.

- 8 Od zmeny zákona o informovaní verejnosti v roku 2015 sa činnosti žalobkyne vo veci samej považovali za činnosti retransmisie televízneho vysielania a v súlade s § 33 ods. 5 tohto zákona podliehali povinnosti vykonávať retransmisiu televíznych programov Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija VŠĮ (Litovský národný rozhlas a televízia, ďalej len „LRT“), medzi ktorými bol aj kanál LRT Kultūra.
- 9 Žalobkyňa vo veci samej podala na LRTK žiadosť o výnimku z povinnosti prenosu tohto kanála.
- 10 Keďže jej bola táto výnimka zamietnutá, žalobkyňa vo veci samej podala žalobu na Vilniaus apygardos administracinis teismas (Krajský správny súd Vilnius, Litva) na zrušenie rozhodnutia o zamietnutí jej žiadosti.
- 11 Rozhodnutím zo 4. januára 2017 tento súd najmä potvrdil povinnosť uloženú žalobkyni vo veci samej vykonávať retransmisiu tohto kanála.
- 12 Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Najvyšší správny súd, Litva), ktorému bolo odvolanie podané, má pochybnosti o výklade práva Únie, najmä článku 56 ZFEÚ, ako aj rámcovej smernice a smernice univerzálnej služby.
- 13 Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, najprv spresnil, že povinnosť retransmisie, ktorá je stanovená v § 33 ods. 5 zákona o informovaní verejnosti, v znení zákona č. XII-1731 z 21. mája 2015, nepodlieha žiadnej podmienke a že toto ustanovenie predstavuje prebratie článku 31 smernice univerzálnej služby do litovského práva.
- 14 Po prvé sa tento súd pýta, či sa činnosti žalobkyne vo veci samej majú považovať za „poskytovanie elektronickej komunikačnej siete“ v zmysle článku 2 písm. m) rámcovej smernice a článku 31 smernice univerzálnej služby. V tejto súvislosti uvádza, že žalobkyňa vykonáva retransmisiu televíznych kanálov tak, že za odplatu využíva komunikačnú infraštruktúru patriacu iným hospodárskym subjektom.
- 15 Uvedený súd poznamenáva, že niektoré prostriedky tejto infraštruktúry sú tak používané výlučne na prenos signálov vysielaných žalobkyňou vo veci samej a že táto žalobkyňa by sa dala považovať za operátora siete v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/19/ES zo 7. marca 2002 o prístupe a prepojení elektronických komunikačných sietí a pridružených prostriedkov (prístupová smernica) (Ú. v. ES L 108, 2002, s. 7; Mim. vyd. 13/029, s. 323), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/140/ES z 25. novembra 2009 (Ú. v. EÚ L 337, 2009, s. 37).
- 16 Po druhé vnútroštátny súd sa domnieva, že pokiaľ činnosti žalobkyne vo veci samej nespádajú pod pojem poskytovanie elektronickej komunikačnej siete, je potrebné určiť, či členský štát môže iným hospodárskym subjektom než tým, ktoré sú uvedené v článku 31 smernice univerzálnej služby, uložiť povinnosť prenosu. Podľa jeho názoru činnosti žalobkyne vo veci samej možno považovať za elektronické komunikačné služby, ktoré patria do pôsobnosti rámcovej smernice a smernice univerzálnej služby. Nevylučuje však, že tieto činnosti možno považovať za službu poskytovania obsahu, na ktorú sa neuplatňujú povinnosti univerzálnej služby stanovené v danej smernici.
- 17 Po tretie vnútroštátny súd sa pýta na výklad požiadavky uvedenej v článku 31 ods. 1 smernice univerzálnej služby, podľa ktorej povinnosť prenosu môže byť uložená iba v prípade, ak značný počet koncových užívateľov takejto siete ju používa ako hlavný prostriedok príjmu rádiových alebo televíznych kanálov. Poznamenáva, že hoci sa táto požiadavka neuplatňuje na podniky, ktoré nespádajú do pôsobnosti tohto ustanovenia, litovský zákonodarca dbá z hľadiska tejto povinnosti o rovnaké zaobchádzanie so všetkými poskytovateľmi retransmisie.
- 18 Po štvrté vnútroštátny súd uvádza, že povinnosť prenosu obmedzuje slobodné poskytovanie služieb upravené v článku 56 ZFEÚ. Domnieva sa, že hoci také obmedzenie môže byť odôvodnené naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu spojenými s politikou v oblasti kultúry, táto povinnosť

musí byť primeraná a nevyhnutná na dosiahnutie sledovaných cieľov. Vnútroštátny súd sa teda pýta, či možnosť LRT, aby sama vykonávala prenos LRT Kultūra na tej istej satelitnej sieti, ako je tá, ktorú používajú zákazníci žalobkyne vo veci samej, je v tejto súvislosti relevantná, keďže LRT prenáša iný bezplatný kanál cez ten istý satelit, ako je ten, ktorý používa žalobkyňa. Taktiež sa pýta na relevantnosť skutočnosti, že tento kanál sa prenáša prostredníctvom televíznej terestriálnej siete a že časť jeho obsahu je prístupná bezplatne na internete.

19 Za týchto podmienok Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Najvyšší správny súd, Litva) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. Má sa článok 2 písm. m) [rámcovej smernice] vykladať v tom zmysle, že „poskytovanie elektronickej komunikačnej siete“ nezahŕňa činnosti v oblasti retransmisie televíznych programov cez satelitné siete patriace tretím osobám, ako sú činnosti, ktoré vykonáva [žalobkyňa vo veci samej]?
2. Má sa článok 31 ods. 1 [smernice univerzálnej služby] vykladať v tom zmysle, že bráni členským štátom uložiť povinnosť prenosu (povinnosť retransmisie televízneho programu cez satelitné siete, ktoré vlastní tretie osoby, a poskytnúť k takémuto programu prístup koncovým užívateľom) hospodárskym subjektom, akým je [žalobkyňa vo veci samej], ktoré jednak vysielajú televízne programy chránené systémom podmieneného prístupu cez satelitné siete patriace tretím osobám, pričom na tento účel prijímajú signály vysielaných televíznych programov (kanálov), konvertujú ich, kódujú a vysielajú na satelit, z ktorého sú neprerušovane prenášané späť na Zem, a jednak ponúkajú balíčky televíznych programov pre zákazníkov, pričom na tento účel umožňujú prístup k uvedenému chránenému televízному kanálu (vysielaniu) zariadeniami podmieneného prístupu za úhradu?
3. Má sa článok 31 ods. 1 [smernice univerzálnej služby] vykladať v tom zmysle, že sa nemá dospieť k záveru, že značný počet koncových užívateľov používa elektronické komunikačné siete (v prejednávanej veci sieť satelitného vysielania) ako svoj hlavný prostriedok príjmu televíznych kanálov v zmysle tohto ustanovenia, keď tieto siete používa ako svoj hlavný prostriedok príjmu len približne 6 % všetkých koncových užívateľov (v prejednávanej veci domácnosti)?
4. Je pri posudzovaní, či je uplatnenie článku 31 ods. 1 [smernice univerzálnej služby] odôvodnené, potrebné zohľadniť používateľov internetu, ktorí môžu bezplatne sledovať príslušný televízny kanál (alebo jeho časti) a naživo na internete?
5. Má sa článok 56 ZFEÚ vykladať tak, že bráni členským štátom uložiť povinnosť hospodárskym subjektom, akým je [žalobkyňa vo veci samej], bezplatne vykonávať retransmisiu televízneho kanála prostredníctvom elektronických komunikačných sietí, ak vysielateľ, v ktorého prospech je táto povinnosť stanovená, je v plnej miere schopný vysielateľ tento kanál sám prostredníctvom tej istej siete na svoje náklady?
6. Má sa článok 56 ZFEÚ vykladať tak, že bráni členským štátom uložiť povinnosť hospodárskym subjektom, akým je [žalobkyňa vo veci samej], bezplatne vykonávať retransmisiu televízneho kanála prostredníctvom elektronických komunikačných sietí, ak by sa táto povinnosť týkala len 6 % všetkých domácností a tieto domácnosti by mali možnosť sledovať uvedený televízny kanál prostredníctvom siete terestriálneho vysielania alebo internetu?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 20 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či retransmisia televíznych programov cez satelitné siete patriace tretím osobám spadá pod pojem „poskytovanie elektronickej komunikačnej siete“ v zmysle článku 2 písm. m) rámcovej smernice.
- 21 Treba uviesť, že Súdny dvor rozhodol, že podnik, ktorý iba ponúka sledovanie televíznych programov vo forme streamingu a naživo na internete, neposkytuje elektronickej komunikačnej sieť, ale naopak ponúka prístup k obsahu audiovizuálnych služieb poskytovaných prostredníctvom elektronickej komunikačnej siete (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2018, France Télévisions, C-298/17, EU:C:2018:1017, body 18 a 19).
- 22 Situácia podniku, ktorý rovnako ako žalobkyňa vo veci samej vykonáva retransmisiu televíznych kanálov prostredníctvom satelitu, sa však nelíši od situácie podniku, ktorý vykonáva prenos týchto kanálov cez internet, v tom zmysle, že rovnako ako tento podnik uvedený ako posledný ponúka prístup k obsahu audiovizuálnych služieb poskytovaných prostredníctvom elektronickej komunikačnej siete, v tomto prípade cez satelitnú sieť.
- 23 Hoci sa vnútroštátny súd pýta na možnosť považovať predmetnú činnosť, o akú ide vo veci samej, za činnosť spočívajúcu v poskytovaní elektronickej komunikačnej siete z dôvodu, že niektoré zdroje satelitnej infraštruktúry sa používajú výlučne na prenos signálov vysielaných žalobkyňou vo veci samej, je nesporné, že táto spoločnosť neplní žiadnu z úloh, ktoré zabezpečuje poskytovateľ elektronickej komunikačnej siete v zmysle článku 2 písm. m) rámcovej smernice, t. j. niest zodpovednosť za zriadenie, prevádzku, kontrolu nad sieťou alebo sprístupňovanie takejto siete.
- 24 So zreteľom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať, že článok 2 písm. m) rámcovej smernice sa má vykladať v tom zmysle, že činnosť retransmisie televíznych programov cez satelitné siete patriace tretím osobám nespadá pod pojem „poskytovanie elektronickej komunikačnej siete“ v zmysle tohto ustanovenia.

O druhej otázke

- 25 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či článok 31 ods. 1 smernice univerzálnej služby bráni tomu, aby členské štáty uložili podnikom, ktoré vykonávajú retransmisiu televíznych programov chránených systémom podmieneného prístupu cez satelitné siete patriace tretím osobám a ktoré ponúkajú svojim zákazníkom balíčky televíznych programov, povinnosť prenosu televízneho programu.
- 26 Treba pripomenúť, že Súdny dvor rozhodol, že smernice patriace do spoločného regulačného rámca, medzi ktorými sú aj rámcová smernica a smernica univerzálnej služby, nezasahujú do opatrení prijatých v súlade s právom Únie na vnútroštátnej úrovni, ktoré sledujú ciele vo všeobecnom záujme, najmä pokiaľ ide o reguláciu obsahu a audiovizuálnu politiku, keďže tento spoločný rámec sa nevzťahuje na obsah služieb poskytovaných prostredníctvom elektronickej komunikačnej siete (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2018, France Télévisions, C-298/17, EU:C:2018:1017, body 25 a 26).

- 27 V dôsledku toho Súdny dvor dospel k záveru, že smernica univerzálnej služby ponecháva členským štátom možnosť zaviesť povinnosti prenosu nad rámec povinností uvedených v článku 31 ods. 1 tejto smernice, najmä podnikom, ktoré bez toho, aby poskytovali elektronické komunikačné siete, ponúkajú sledovanie televíznych programov formou streamingu a naživo na internete (rozsudok z 13. decembra 2018, France Télévisions, C-298/17, EU:C:2018:1017, bod 27).
- 28 Rovnako ako predmetná činnosť vo veci, v ktorej bol vydaný uvedený rozsudok, činnosť retransmisie televíznych programov, ktoré sú chránené systémom podmieneného prístupu, prostredníctvom satelitnej siete, spočíva v poskytnutí televízneho obsahu.
- 29 Zo žiadnej skutočnosti v spise, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, nevyplýva, že by bolo potrebné posudzovať činnosť prenosu televízneho obsahu z pohľadu článku 31 ods. 1 smernice univerzálnej služby odlišne podľa toho, či sa vykonáva cez satelit alebo internet.
- 30 V dôsledku toho treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 31 ods. 1 smernice univerzálnej služby sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členské štáty uložili podnikom, ktoré vykonávajú retransmisiu televíznych programov chránených systémom podmieneného prístupu cez satelitné siete patriace tretím osobám a ktoré ponúkajú svojim zákazníkom balíčky televíznych programov, povinnosť prenosu televízneho programu.

O tretej a štvrtej otázke

- 31 Vzhľadom na odpoveď na prvú a druhú otázku nie je potrebné odpovedať na tretiu a štvrtú otázku.

O piatej a šiestej otázke

- 32 Svojou piatou a šiestou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 56 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členské štáty uložili podnikom, ktoré vykonávajú retransmisiu televíznych programov chránených systémom podmieneného prístupu cez satelitné siete patriace tretím osobám a ktoré ponúkajú svojim zákazníkom balíčky televíznych programov, povinnosť bezplatne vykonávať prenos televízneho kanála, hoci jednak vysielateľ, v prospech ktorého je táto povinnosť stanovená, je schopný vykonávať prenos tohto kanála sám na svoje náklady a cez tú istú sieť, a jednak uvedená povinnosť umožňuje mať dosah len na približne 6 % všetkých domácností, pričom tieto domácnosti majú možnosť sledovať uvedený kanál cez terestriálnu televíznu sieť alebo internet.
- 33 Na úvod treba konštatovať, že právo Únie nepristúpilo k úplnej harmonizácii odvetvia elektronických komunikačných služieb a v dôsledku toho musí byť vnútroštátna právna úprava, o akú ide vo veci samej, preskúmaná s ohľadom na aspekty, na ktoré sa nevzťahuje najmä rámcová smernica a smernica univerzálnej služby, z hľadiska článku 56 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. apríla 2014, UPC DTH, C-475/12, EU:C:2014:285, bod 70).
- 34 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že vysielanie televíznych signálov, vrátane tých, ktoré sú prenášané káblovou televíziou, predstavuje samo osebe poskytovanie služieb v zmysle článku 56 ZFEÚ (rozsudok z 13. decembra 2007, United Pan-Europe Communications Belgium a i., C-250/06, EU:C:2007:783, bod 28, ako aj citovaná judikatúra).
- 35 Pokiaľ ide o otázku, či vnútroštátna právna úprava, o akú ide vo veci samej, zahŕňa v sebe obmedzenie zakázané v zmysle článku 56 ZFEÚ, treba pripomenúť, že podľa judikatúry slobodné poskytovanie služieb vyžaduje nielen vylúčenie akejkoľvek diskriminácie voči poskytovateľovi služieb, ktorý je usadený v inom členskom štáte, na základe jeho štátnej príslušnosti, ale aj odstránenie všetkých obmedzení, i keď sa uplatňujú bez rozdielu na vnútroštátnych poskytovateľov a poskytovateľov z iných

členských štátov, pokiaľ môžu zabráňovať činnosti poskytovateľa so sídlom v inom členskom štáte, kde v súlade so zákonom poskytuje obdobné služby, sťažovať ju alebo ju robiť menej atraktívnou (rozsudok z 13. decembra 2007, *United Pan-Europe Communications Belgium a i.*, C-250/06, EU:C:2007:783, bod 29, ako aj citovaná judikatúra).

- 36 Treba konštatovať, že vnútroštátna právna úprava, o akú ide vo veci samej, tým, že ukladá povinnosť prenosu určitých televíznych programov LRT podnikom, ktoré bez ohľadu na miesto, kde majú svoje sídlo, vysielajú televízne programy pre litovských televíznych divákov cez satelit, zavádza obmedzenie slobodného poskytovania služieb v zmysle článku 56 ZFEÚ.
- 37 Podľa judikatúry takéto obmedzenie základnej slobody zaručenej Zmluvou o FEÚ môže byť odôvodnené, len keď zodpovedá naliehavým dôvodom všeobecného záujmu, a pod podmienkou, že je spôsobilé zaručiť dosiahnutie cieľa, ktorý sleduje, a nejde nad rámec toho, čo je na jeho dosiahnutie nevyhnutné (rozsudok z 13. decembra 2007, *United Pan-Europe Communications Belgium a i.*, C-250/06, EU:C:2007:783, bod 39, ako aj citovaná judikatúra).
- 38 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora môže politika v oblasti kultúry predstavovať naliehavý dôvod všeobecného záujmu, ktorý odôvodňuje obmedzenie slobodného poskytovania služieb. Uchovanie plurality, ktoré sa usiluje zabezpečiť daná politika, je totiž spojené so slobodou prejavu, ktorá je chránená článkom 10 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950, pričom táto sloboda sa nachádza medzi základnými právami zaručenými právnym poriadkom Únie, najmä článkom 11 Charty základných práv Európskej únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2007, *United Pan-Europe Communications Belgium a i.*, C-250/06, EU:C:2007:783, bod 41, ako aj citovaná judikatúra).
- 39 V prejednávanej veci litovská vláda zdôraznila, že povinnosť prenosu televízneho kanála LRT Kultúra uložená podnikom, akým je žalobkyňa vo veci samej, sleduje cieľ všeobecného záujmu spojený s politikou v oblasti kultúry, vzhľadom na významnú sociálnu a kultúrnu hodnotu tohto kanála pre litovských televíznych divákov.
- 40 Takýto cieľ politiky v oblasti kultúry môže byť dôvodom na obmedzenie slobodného poskytovania služieb.
- 41 Vnútroštátna právna úprava, ktorá takéto obmedzenie zavádza, však musí byť spôsobilá zaručiť dosiahnutie cieľa, ktorý sleduje. V tejto súvislosti, s výhradou overení, ktoré musí vykonať vnútroštátny súd, povinnosť prenosu určitých televíznych programov môže viesť k dosiahnutiu cieľa sledovaného politikou v oblasti kultúry, keďže dokáže zabezpečiť, že litovskí diváci, ktorí majú prístup k televíznemu vysielaniu iba cez satelit, budú mať možnosť pozerať programy kanála LRT Kultúra, ku ktorým by inak prístup nemali.
- 42 Pokiaľ ide o proporcionalitu opatrenia, o aké ide vo veci samej, ktorá je konkrétne predmetom piatej a šiestej otázky, hoci vnútroštátnemu súdu prináleží, aby sám v tejto súvislosti rozhodol s ohľadom na skutočnosti, ktoré mu boli predložené v rámci sporu vo veci samej, Súdny dvor mu môže poskytnúť spresnenia týkajúce sa faktorov, ktoré môže vnútroštátny súd vziať do úvahy pri tomto preskúmaní.
- 43 Bude teda potrebné, ako zdôraznila Európska komisia vo svojich pripomienkach, aby vnútroštátny súd pri posudzovaní proporcionality povinnosti prenosu, o akú ide vo veci samej, zohľadnil počet alebo percentuálny podiel koncových užívateľov, ktorí skutočne využívajú rôzne spôsoby prenosu televíznych kanálov.
- 44 Okrem toho, na účely posúdenia, či je povinnosť prenosu, o akú ide vo veci samej, primeraná, musí vnútroštátny súd zohľadniť, potom, ako ich overí, aj také skutočnosti, ako geografické rozloženie koncových užívateľov služieb poskytovaných žalobkyňou vo veci samej, okolnosť, že kanál LRT

Kultúra je predmetom retransmisie žalobkyňou bez jeho kódovania, čím sa dostáva k širšej verejnosti, a okolnosť, že tento kanál alebo veľká časť jeho programov sú prístupné bezplatne cez internet i terestriálnu televíznu sieť.

- 45 Vzhľadom na tieto úvahy treba na piatu a šiestu otázku odpovedať tak, že článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členské štáty uložili podnikom, ktoré vykonávajú retransmisiu televíznych programov chránených systémom podmieneného prístupu cez satelitné siete patriace tretím osobám a ktoré ponúkajú svojim zákazníkom balíčky televíznych programov, povinnosť bezplatne vysielat' televízny kanál, pod podmienkou, jednak že táto povinnosť prenosu umožní značnému počtu koncových užívateľov alebo ich významnému percentuálnemu podielu pri všetkých spôsoboch prenosu televíznych programov mať prístup ku kanálu, v ktorého prospech je táto povinnosť stanovená, a jednak že sa zohľadní geografické rozloženie koncových užívateľov služieb, ktoré poskytuje prevádzkovateľ, ktorému je táto istá povinnosť uložená, ako aj okolnosť, že tento prevádzkovateľ vykonáva retransmisiu tohto kanála bez jeho kódovania, a napokon aj to, že tento kanál je prístupný bezplatne cez internet i terestriálnu televíznu sieť, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

O trovách

- 46 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (deviata komora) rozhodol takto:

1. Článok 2 písm. m) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica) sa má vykladať v tom zmysle, že činnosť retransmisie televíznych programov cez satelitné siete patriace tretím osobám nespadá pod pojem „poskytovanie elektronickej komunikačnej siete“ v zmysle tohto ustanovenia.
2. Článok 31 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/22/ES zo 7. marca 2002 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb (smernica univerzálnej služby) sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členské štáty uložili podnikom, ktoré vykonávajú retransmisiu televíznych programov chránených systémom podmieneného prístupu cez satelitné siete patriace tretím osobám a ktoré ponúkajú svojim zákazníkom balíčky televíznych programov, povinnosť prenosu televízneho programu.
3. Článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členské štáty uložili podnikom, ktoré vykonávajú retransmisiu televíznych programov chránených systémom podmieneného prístupu cez satelitné siete patriace tretím osobám a ktoré ponúkajú svojim zákazníkom balíčky televíznych programov, povinnosť bezplatne vykonávať prenos televízneho kanála, pod podmienkou, jednak že táto povinnosť prenosu umožní značnému počtu koncových užívateľov alebo ich významnému percentuálnemu podielu pri všetkých spôsoboch prenosu televíznych programov mať prístup ku kanálu, v ktorého prospech je táto povinnosť stanovená, a jednak že sa zohľadní geografické rozloženie koncových užívateľov služieb, ktoré poskytuje prevádzkovateľ, ktorému je táto istá povinnosť uložená, ako aj okolnosť, že tento prevádzkovateľ vykonáva retransmisiu tohto kanála bez jeho kódovania, a napokon aj to, že tento kanál je prístupný bezplatne cez internet i terestriálnu televíznu sieť, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

Podpisy